

The background of the cover is a watercolor-style illustration of a path leading through a forest. The path is light-colored and recedes into the distance, flanked by tall, dark trees with textured bark. The sky is a pale, hazy blue. The overall mood is serene and natural.

BETTY NEELS

Ära iial ütle hüvasti

Originaali tiitel:
Betty Neels
Never Say Goodbye
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 1983 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09416622
ISBN 978-9949-82-964-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Ühetaoliste georgiaanlike majade rivis asuva elamu silmatorkamatu välimus ei lasknud aimata suurejoonelist, muljet avaldava lae ja luksusliku vaibaga eeshalli, samuti mitte sama suurejoonelist tuba, mille ust ükskõikne teener lahti hoidis. Isobel Barrington sammus mehest mööda, võttis tema palve peale kuulekalt istet ning ootas, kuni too tema selja taga ukse hääletult sulges. Siis tõusis ta uuesti püsti ja hakkas ruumi vargsi uurima. Tuba oli äärmiselt peen. Seda ehtisid muareesiidist seinapaneelid, marmorist kamin ja gobelääniga kaetud Prantsuse koolkonna tugitoolid, mis mõjusid hirmutavalt. Ülejäänud mööbel oli Chippendale'i stiilis, ja ehkki see polnud üldse hubane, pidi Isobel siiski tunnistama, et see on väga kaunis. Tuba ei ole tema maitse, otsustas ta temale omase praktilisusega. See sobib sama peentele inimestele, nagu on tuba ise, nendele, kes ostlevad peamiselt kaubanduskeskuses Fornum & Mason ning mõistavad itaaliakeelset ooperit vaadates viimset kui sõna.

Isobel hakkas toas ringi kõndima, silmitsedes seinu ehtivaid rohkeid portreemaale, millel olid kujutatud parukatega ja erinevais vormirõivais rangete pilkudega härrasmehed, kel kõigil olid ühesugused kaunid näojooned, ning daamid, kelle seas oli üllataval kombel vaid üksikuid iludusi, aga nad olid kõik siiski silmale meeldivad. Uuri-des üht elegantses Edwardi-aegses kleidis noort naist, jõudis Isobel otsusele, et kuna perekonna mehed on küllaltki nägusad, saavad nad lubada endale abiellumist tavaliste naistega. „Tõenäolised olid nad pärijannad,“ ütles ta endamisi ja võttis uuesti istet.

Ta polnud nii peen nagu see tuba, küll aga vastas tema ilutu välimus seintel rippuvatelt portreedelt vastu vaata-vate daamide omale. Isobel oli väiksemat kasvu, tal oli kaunis figuur ning kenad jalad ja nägu, mida ei saanud suure suu ja kitsa nina tõttu ilusaks pidada, aga ta nahk oli sile kui beebil ja sinistes silmades helkis aeg-ajalt võluv sädelus. Ta kandis lihtsat sinist kleiti ning nägi välja igati värske ja korralik. Ta pani käekoti enda kõrvale väikesele lauale ja nõjatus vastu kõrget toolileeni. Kui uks avanes, lükkas ta selja sirgu ja tõusis rahuliku kindlustundega püsti.

„Preili Barrington?“ Küsimuse esitanud mees võinuks olla ükskõik kes nendest härrasmeestest portreedel. Tema hallinevad juuksed olid küll lühikeseks pügatud ja oiva-line rätsepaülikond oli äärmiselt moodne, kuid muus osas oli ta välimus täpselt sama nägus ning pilk ebasõbralik.

Isobel vaatas mehe süngele huvitule pilgule kindlalt vastu. „Jah,“ lausus ta. „Ja teie olete doktor Winter?“

Pikka kasvu ja tugeva kehaehitusega kolmekümmendates eluaastates mees kõndis üle toa ning jäi Isobeli ees seisma. Ta ei vastanud küsimusele, vaid täheldas jahedalt: „Agentuur kinnitas mulle, et nad saadavad rahuliku loomuga mõistliku ja kogenud hooldusõe.“

Isobel silmitses doktorit heasoovliku sallivusega, mis pani meest kulmu kortsutama. Ta lausus sõbralikult: „Ma olen mõistlik naine, mul on kaheksa-aastane hoolduskogemus ja ma olen rahuliku loomuga, kui te peate silmas seda, et ma lepin ebaviisakusega ega ärritu, kui midagi ei lähe päris nii, nagu peab...“ Ta lisas: „Kas ma võin istuda?“

Kulmukortsutus muutus äikeseliseks. „Vabandage, õde, palun võtke istet...“ Mees ise ei istunud, vaid hakkas toas ringi kõndima. Mõne aja pärast ta ütles: „Te pole üldse niisugune hooldusõde, kelle soovisin endaga kaasa võtta. Kas te olete reisinud?“

„Ei, aga ma olen hooldanud inimesi mitmesugustes olukordades, millest mõni on olnud üsna tavapäratu.“

„Te olete liiga noor.“ Doktor lõpetas mööda tuba sammumise ja vaatas Isobelile otsa.

„Ma olen kakskümmend viis – pean seda mõistlikuks eaks.“

„Naised ei ole alati mõistlikud, olgu nad ükskõik millises eas,“ tähendas doktor kibestunult.

Isobel takseeris teda hoolega. Tõreda olekuga mees, otsustas ta, kuid sealjuures tõenäoliselt õiglane ja otsekohene, arvatavasti heasüdamlik abikaasa ja isa. Ta lausus rahulikult: „Sel juhul pole mu vanusel tähtsust, või kuidas?“

Doktor naeratas ja tema nägu muutus, võimaldades Isobelil näha, et soovi korral võib mees olla üsna sarmikas. „Sellegipoolest...“ alustas ta, kuid vakatas, kui uks avanes ja teener sisse astus, midagi vaikselt sosistas ning seejärel lahkus.

„Vabandage mind hetkeks, preili... ee... Barrington. Käin ainult mõne minuti ära.“

Ta jättis Isobeli oma esivanemate portreid vaatlema, aga too ei pööranud neile suurt tähelepanu. Tal oli palju, mille üle mõelda. See oleks karm hoop, kui ta seda tööd ei saaks... tal on seda hädasti vaja. Kui ta oli haiglast ära tulnud, et hakata agentuuri kaudu hooldusteenust pakkuma, polnud ta sellesse suure innuga suhtunud. Ta armastas oma tööd meeste kirurgiaosakonna õena ja tuba ühiselamus ning talle meeldis vabadel nädalavahetustel kodus käia. Aga kui tema ainsal ja nooremal vennal Bobbyl oli avanenud võimalus erakoolis õppida ning ema oli pihtinud talle, et seal õppimiseks raha ei jätku, oli ta oma töökohast loobunud, ennast hooldusagentuuris kirja pannud ja tänu pidevale töötamisele teeninud piisavalt, et Bobby saaks õpinguid alustada.

Ta ei tundnud sellest tegelikult rõõmu. Niisugune elu oli üksildane ja tal oli tunduvalt vähem vaba aega. Teisalt oli tal võimalik teenida peaaegu kaks korda rohkem ning ta ei pidanud toidu ja peavarju eest maksma. Pealegi ei pea ta seda tegema igavesti. Bobby on helge peaga poiss, pääseb nelja või viie aasta pärast üsna kindlasti mõnda ülikooli ja siis saab tema haiglaelu juurde naasta. Loomulikult meeldiks talle abielluda, aga tal pole oma välimuse

osas illusioone, ning kuigi ta oskas õmmelda, süüa teha ja majapidamisega tegelda, polnud ta tutvus ühegi mehega nii kaugele jõudnud, et too oleks neid omadusi hindama hakanud. Sellest oli kahju, et ta jäi täiesti varju, kuid teda aitasid suuresti nii huumorimeel ja rahulik loomus kui ka vankumatu otsustavus võtta igast olukorrast parim.

Nüüd valmistus Isobel selleks, et doktor Winter ütleb tema teenetest ära, ning kui too naasis, nähes välja süinge kui kõuepilv, ohkas ta sisemuses alistunult ja pööras rahuliku näo mehe poole.

„Agentuurist helistati,“ teatas doktor järsult. „Nad soovisid teada saada, kas te sobite minu pakutud tööle, ja kui ma ütlesin, et ootasin vanemat ja kogenumat, avaldasid nad kahetsust, et neil pole kedagi teist pakkuda.“ Tä vaatas Isobeli ärritunud pilgul. „Mul on kavas kahe päeva pärast Inglismaalt lahkuda ja neljakümne kaheksa tunni jooksul pole võimalik kedagi teist leida... Ma pean teid kaasa võtma.“

„Te ei kahetse seda,“ kinnitas Isobel talle reipalt. „Vahest ütleksite, keda täpselt ma hooldama hakkan.“

„Artriidist põhjustatud liikumiseraskustega eakat naist. Tegelikult minu kunagist lapsehoidjat.“

Mõte, et sellel enesekindlal hiiglasel on olnud lapsehoidja või et ta oli kunagi väike poiss, tegi Isobelile natuke nalja, kuid pilk, millega mees teda vaatas, välistas pisi-magi muige. Lõpuks istus doktor ühte Chippendale'i stiilis tugitooli, mis nagises tema keharaskuse all. „Tä abiellus poolakaga ja on elanud sellest peale Gdańskis. Möödunud aastal tä abikaasa suri ja pärast seda püüdsin aidata tal

saada luba Inglismaale naasta. Nüüd on see mul õnnestunud ja ma plaanin ta siia tagasi tuua. Te mõistate isegi, et pean hooldusõe kaasa võtma, sest ta ei tule peaaegu üldse ükski toime.“

„Ja kui me Inglismaale tagasi jõuame?“ küsis Isobel.

„Ma vajan teie teeneid ainult seni, kuni leian talle sobiva kaaslase.“ Ta tõstis jala üle põlve ja tool nagises jälle. „Me lendame Stockholmi, ööbime seal ühe sõbra korteris ja järgmisel päeval sõidame laevaga Gdańskisse. Tõenäoliselt oleme seal paar päeva, siis naaseme Stockholmi ja lendame sealt tagasi Inglismaale. Nädalast peaks piisama.“

„Miks me ei lenda otse Gdańskisse? Ja siis otse siia tagasi?“

„Proua Olbinski on haige naine. Ta peab reisima tingimata võimalikult mugavalt. Me naaseme laevaga Stockholmi ja veedame seal vähemalt päeva, et ta saaks enne siialendu puhata. Ja me veedame päeva Stockholmis, et oleks võimalik tema jaoks viimased ettevalmistused teha.“

Doktor Winter tõusis, läks akna juurde ja jäi sinna seisma, vaadates ainiti välja. „Kas teil on pass?“

„Ei, aga ma saan selle postkontorist.“

Mees noogutas. „See tundub praeguses olukorras parim lahendus. See pole päriselt see, mida ma soovisin, kuid paistab, et mul pole teist võimalust.“

„Te väljendate seda väga selgelt, doktor Winter,“ ütles Isobel. Tema meeldivast toonist õhkus pisukest kibestumust. „Kas soovite kohe reisiks ettevalmistusi teha või teatate agentuurile?“

„Võtan agentuuriga ühendust homme.“ Ta heitis pilgu käekellale oma randmel. „Mul on varsti kohtumine ja mul pole rohkem aega. Teile antakse juhtnöörid, preili... ee... Barrington.“

Isobel tõusis. „Väga hea, doktor Winter. Ja mu nimi on Barrington, selle ees ei ole *ee*’d.“ Ta kinkis mehele põgusa naeratuse, vaadates ta jahedale pilgule vastu, ja läks ukse juurde. „Arvatavasti soovite, et kannaksin õevormi?“ Ja kui doktor ei vastanud, seletas ta kannatlikult: „Sellest oleks abi, kui teil tekib ametivõimudega mingisuguseid raskusi...“

„Te olete terasem, kui ma arvasin, preili Barrington.“ Doktor naeratas nõrgalt. „Just seda ma teilt soovin.“

Ta astus enne Isobeli ukse juurde ja avas selle. „Oleks hea, kui saaksite piirduda ühe reisikohvriga. Viin teid lennu ajal üksikasjadega kurssi.“

Teener ootas suurejoonelises hallis. „Aa, see on hea,“ lausus Isobel rõõmsalt. „Enne töö vastuvõtmist võiks selle kohta üht-teist teada. Head aega, doktor Winter.“ Ta naeratas sõbralikult ning lahkus endale omase korralikkuse ja tähelepanematusena.